

ЗІ СВЯТОМ, ДОРОГІ ЖІНКИ!

У 65-й раз відзначає все прогресивне людство свято єдності жінок усіх континентів у боротьбі за свої політичні і соціальні права. Цього року 8 Березня відзначається особливо урочисто, адже 1975-й оголошено Міжнародним роком жінок. Цей факт підтверджує дедалі вищу їх роль у житті своїх країн, у розвитку співробітництва і дружби між народами.

У цей святковий березневий день прийнято говорити про видатні досягнення наших жінок в усіх галузях діяльності. Багато жінок Країни Рад носять на грудях найвищі нагороди Батьківщини. А скільки серед них членів уряду, вчених, керівників виробництва, майстрів високої кваліфікації!

З трибуни Кремлівського Палацу з'їзду Л. І. Брежнев сказав: «Якби вдалося знайти такі терези, щоб на одну їх чашу можна було покласти воєнний подвиг наших солдатів, а на другу — трудовий подвиг радянських жінок, то чаші цих терезів, мабуть, стояли б врівень, як непохитно стояли під воєнною грозою в одному строю з чоловіками і синами героїчні радянські жінки».

Цей жіночий трудовий подвиг продовжується і сьогодні. У звершеннях нинішнього дня, у ритмі завершального року п'ятиріччя. У всіх створеннях ума і рук наших — частка самовідданого жіночого серця.

Велику плідну роботу ведуть жінки нашого університету. Серед них — професори, доценти, викладачі, інженери, лаборанти. На всіх ділянках багатогранного університетського життя вносять вони свій вклад.

У день Міжнародного жіночого свята колектив університету поздоровляє всіх жінок і бажає їм всього найкращого в житті, праці і навчанні!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

За науковці Кадрі

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО
ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА.

РІК ВИДАННЯ ХЛІ

7 березня 1975 року

№ 9 (1184)

Ціна 2 коп.

ЗА ТОГО ХЛОПЦЯ

СТАРТУЮТЬ БУДЗАГОНИ

Студентські будівельні загони є найефективнішою формою політичного, трудового і морального виховання молоді.

У роботі будзагонів знаходить своє відображення прагнення студентства активно брати участь у вирішенні практичних завдань комуністичного будівництва. Діяльність загонів заснована на принципах морального кодексу будівника комунізму і вимогах Статуту Всесоюзної Комуністичної Спілки Молоді.

Всю свою діяльність студентські будівельні загони Одеського університету здійснюють під керівництвом комітету ЛКСМУ у тісному контакті з партійним комітетом і ректоратом університету.

Одним із головних завдань «третього семестру» є виховання студентів на прикладах героїчної, творчої праці робітників і колгоспників, на досвіді передових виробничих колективів.

У минулому, 1974 році, у народному господарстві нашої країни працювало 12 загонів нашого університету. Ними освоєно 710 тисяч капіталовкладень, проведена велика агітаційно-пропагандистська і культурно-масова робота; прочитано 153 лекції з правової тематики, міжнародного становища, історії ВЛКСМ, рішення XXIV з'їзду КПРС і XVII з'їзду ВЛКСМ, дано 27 концертів для місцевого населення.

Підбиваючи підсумки минулого року і плануючи роботу на 1975-й — завершальний рік 9-ї п'ятиріччя, рік 30-річчя Перемоги над фашистською Німеччиною, комітет комсомолу університету взяв зобов'язання сформувати 17 студентських будівельних загонів в Тюмень, Казахстан, Орловську і Одеську області, Угорщину, внутрівузівські, провідників, піонервожатих, на консервний завод — загальною кількістю 620 осіб.

З метою якісного підбору у студентські будівельні загони і оперативності в їх формуванні комітет комсомолу доручив частину загонів формувати під контролем комсомольських бюро на факультетах: юридичному, фізичному, механіко-математичному і хімічному. А для таких факультетів, як історичний, філологічний і романо-германської філології, де вільних від практики студентів у літній період менше, запис у загони проходить у комітеті комсомолу. Чимало студентських будівельних загонів уже укомплектовано.

Гарячий відгук серед комсомольців нашого університету знайшов заклик працювати на честь 30-річчя Перемоги над фашизмом за себе і за тих, хто віддав життя у битві з ворогом, а зароблені гроші перерахувати у фонд миру.

Запис у будзагони повинен стати ефективною формою заохочення студентів. У загонах не повинно бути «трийчників» і відстаючих. У першу чергу будуть прийматися студенти, які добре навчаються і ведуть велику громадську роботу.

Рішенням комітету комсомолу ударними комсомольськими будовами 1975 року для комсомолії університету будуть внутрівузівські об'єкти. Формуванню цих загонів комітет комсомолу приділяє особливу увагу. Ці будівельні загони повинні зробити все, щоб об'єкти нашого університету були здані в строк.

Ленін, партія, комсомол... Ці поняття нероздільні. Естафета поколінь — у надійних руках. Ударною працею і відмінним навчанням присягає молодь нашого університету на вірність справі партії і Вітчизни. «П'ятиріччя — переможний фініш! Все для трудової перемоги!» — такий сьогодні девіз нашої комсомолії.

М. СТОЛБУНЕНКО,
заступник секретаря комітету ЛКСМУ ОДУ.

У НОМЕРІ:

ПОЗДОРОВЛЕННЯ ЖІНКАМ

Почався запис у будзагони

1 стор.

Наш друг — Саріта (нарис)

1-2-3 стор.

РОЗПОВІМО ПРО ПОДРУГ

2 стор.

ДІВЧИНІ БУЛО 20 РОКІВ

3 стор.

УВАГА! ОГЛЯД-КОНКУРС

ЗАСІДАЄ КЛУБ

Слідство ведуть випускники

4 стор.

МІЖВУЗІВСЬКА ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНА

Святково прибраний зал Будинку офіцерів. Радянські й іноземні студенти із Болгарії, Чехословаччини, Польщі, НДР, Республіки Кіпр, Куби, Монголії, Сомалі й ін., які навчаються у вищих і середніх навчальних закладах Одеси зібралися тут на міжвузівську інтернаціональну конференцію.

У президії — представники партійних, радянських організацій міста, учасники Великої Вітчизняної війни. Серед них — двічі Герой Радянського Союзу С. Є. Артеменко, почесний громадянин Одеси Герой Радянського Союзу М. З. Галай, Герой Радянського Союзу С. С. Буличев, М. С. Шейкін й інші.

З теплими словами привітання до іноземних студентів звернулася голова міської Ради по справах іноземних студентів, заступник голови Одеського міськвиконкому Т. А. Овчаренко.

Про всевітнє історичне значення Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні у доповіді розповів проф. Н. М. Якупов — завідуючий кафедрою історії КПРС, Герой Радянського Союзу.

З доповідями виступили понад 15 студентів-іноземців з різних питань.

Із змістовним повідомленням «Про зовнішньополітичну діяльність КПРС у роки війни» виступив студент нашого університету Фам Ван Тьї (ДРВ) (науковий керівник доцент П. С. Столяр). Викриттю буржуазних фальсифікаторів історії Великої Вітчизняної війни присвятив свій виступ студент В. Золотарьов (науковий керівник Я. М. Штернштейн).

За активну участь у науково-дослідній роботі і змістовні доповіді радянських і іноземних студентів було нагороджено Почесними грамотами міськвиконкому.

О. КРАСЮК,
старший викладач кафедри історії КПРС.

САРИТА

Людина живе у багатьох вимірах. Чим вона духовно багатша, тим в більшості плоскостей розвиваються сюжети її життя, того, що прийнято називати долею.

Людина живе у багатьох вимірах. Не перелічити всі сюжети її долі. Але всі вони замикаються на одне серце. Якщо серце велике і щедре, сюжетів набагато більше. Тому що для великого серця є один великий вимір — вся планета з її радіощами і боєм, для щедрого серця багато підстав бути щасливим і засмучуватись. У великого серця чимало друзів і не менше ворогів.

Щоб розповісти це життя, не вистачить багатьох номерів газети. Воно невелике, але вмістило в себе стільки, скільки вистачило б на багато зіркових доль.

Але не треба все розкладати по полицях. Все простіше і складніше: є людина. Є чорні, оксамитові, дуже виразні миндалевидного розрізу очі. Є чудова людська посмішка, майже округлий овал обличчя. Є ім'я — довге і красиве: Сара Агілера Моралес дель Кармен. І друге ім'я, для близьких друзів — коротке, інтимне —

САРИТА

Так її називають в університеті всі. Тому що тут всі — її друзі.

Є ще одне ім'я, коротке, як вибух, як біль, як гнів — Чілі. Ім'я її батьківщини.

Ім'я — символ, ім'я — страждання, ім'я — любов.

Так, кожне серце має батьківщину, ту гавань, де воно б'ється сильніше і радісніше, міцніше і впевненіше. Та земля, яка вигодувала тебе, дала силу, дала віру, соки якої ти ввібрав, історія

світле має свою історію. Тому згадаємо час, який передував недавньому минулому. Або, як говорять філологи,

ПЛЮСКВАМПЕРФЕКТ

Ніч у преріях прохолодна. Після пекучого літнього дня вітерець приємно холодить тіло, знімає втому довгого, непомірно важкого трудового дня. Тиша солодко п'янить після гуркоту рудників.

Світло невеликого вогнища висвічує суворі, зосереджені обличчя, натружені жилаві руки. Невелика група, немов вирізьблена із каменю — настільки чітко і рельєфно окреслює вогонь фігури людей, що сидять. Розмовляють пошепки. Чутлива тиша начебто чекає необережно сказаного слова, щоб рознести на велику відстань.

І тоді... Так, власники селітрових рудників Цесілії не зможуть простити своїм робітникам цієї бесіди. Одного слова «товариш», яке промовлялось частіше інших, достатньо для розправи. Звичайно, сищики давно нишпорять по всій провінції Антофагаста, їм дещо вже відомо. Але натрапити на слід їм не вдається — дуже спритно діють невольними пропагандистами (Продовження на 3-й стор.)

«Я ще храню бумагу, на якій Ви написали мене названню різних лікарств. Это я никогда не забуду! И что Вы думали обо мне, когда у меня был день рождения, это меня так обрадовало! Не думайте, что я преувеличиваю...»

Так написала Луїзі Василівні Шошиній її колишня студентка з Будапешта. Такі листи з почуттям вдячності, поваги і любові, подяки за все одержують багато викладачів: Г. В. Баєва, В. М. Смирнова, С. Е. Домрина, Л. С. Силенко, Т. Р. Богуненко, І. Г. Мірач'ян, Н. П. Панкратова та інші. Студенти з УНР, наші стажисти, з радістю розповідають нам про своє життя, свої трудові успіхи, згадують Одесу, місто-герой, місто над морем, весь час, проведений на стажуванні. Згадують і дякують... Згадують і шанують невтомну Галину Вікторівну Баєву, в якій буквально кожна хвилинка — це турботи про влаштування, про екскурсії в музеї і кіно, в Ялту і Сочі, в місто Іллічівськ і по місцях героїчної оборони. Все до найменших дрібниць продумано. Не забувають Галину Вікторівну і її колишні студенти з НДР, аспіранти. Для всіх вона знаходить приємне слово, заспокоюючу усмішку.

Завжди в творчому пошуку наші досвідчені майстри-педагоги Т. Р. Богуненко, В. І. Кучина, Н. П. Панкратова, В. М. Смирнова, Л. В. Шошина, І. Г. Мірач'ян. Вони щиро діляться досвідом своєї багаторічної праці з молодими викладачами, постійно проявляють творчу ініціативу, напружено працюють над учбово-методичними посібниками і методичними вказівниками, виступають на науково-методичних конференціях і методичних семінарах кафедри. До знаменного свята маємо перші трудові дарунки. Зовсім недавно на учбово-методичний посібник, підготовлений В. М. Смирновою і Л. В.

Шошиною для угорських студентів (як і інших), з кафедри російської мови філологічного факультету надійшов позитивний відгук.

Своєчасно і успішно написала свій розділ Н. П. Панкратова.

В пам'яті у всіх вечори з угорськими студентами, до яких душевно поставились С. Е. Домрина і Ж. Л. Просвірніна, тематичний вечір, присвячений Лермонтову з ініціативи Ж. Л. Годіної та І. Г. Мірач'яна. Успішно очолює роботу по написанню практикуму «Розмовна практика», по підготовці студентів наш парторг Г. І. Рудницька.

Велику допомогу кафедрі надає методичними порадами, щиро ділиться своїм багатим досвідом доцент М. М. Сорокіна, яка багато зробила для підвищення ефективності учбового процесу.

Багато сил докладають лаборанти Ірина Кордонська, Людмила Блануца, Маргарита Кононенко.

Наші угорські друзі і колеги завжди радують нас на прощання чудовими віршами, піснями, запальними танцями. Багатогранне життя кафедри. Кожен день — у пориві, творчому натхненні. Душевно і напружено трудяться і ветерани, і викладачі, що тільки-но розпочинають свій благородний педагогічний шлях — К. М. Цепенюк, Л. С. Силенко. А це, звичайно, — запорука успіху.

Від щирого серця вітаємо наших дорогих жінок з наступаючим Міжнародним жіночим днем! Здоров'я вам міцного, творчого вогнику, материнського щастя, любові і поваги, нових душевних листів! Успіху у вашій благородній праці!

В. ДРОЗДОВСЬКИЙ,
доцент, зав. кафедрою російської мови для іноземних студентів.

В. СОЛОМОНОВ,
старший викладач.

Таня Невинченна, як і Галина Івашенко, про яку розповідаємо нижче, працює вихователькою дитячого садка № 123. Вона готує дітей до занять у школі. Задоволені діти своєю вихователькою.

Таня — випускниця нашого університету 1973 року.

Фото О. ЛЕВІТА.

НІЖНА ТРОЯНДА

Замріяно дивиться у вікно Галина... Нині вже вкотре повторює знайому мелодію. Поруч гомонять чорняві, біляві, русяві Оксанки і Петрусі, Маринки і Івасі — її вихованці.

Іде напружена підготовка до святкового ранку, присвяченого мамам — Дню 8 Березня. Розучування нових пісень, ліричних танців — мета заняття, яке проводить Галина Іванівна Івашенко.

Вона прийшла в дитсадок № 52 сразу після школи.

— Коли я вперше переступила оцей поріг, побачила десятки пар очей — на мить розгубилася. Та згадавши, що не маю права ніяковіти, відразу ж поставила себе на місце.

Ишли дні. Були й години розчарування, та більше радості і усвідомлення, що робота за покликанням.

Зараз Галя — студентка ІV курсу філфаку вечірнього відділення. Чотири роки навчання — багато що значить. Збільшився запас знань, є вже й досвід вихователя й організатора. Особливо любить вона проводити дитячі ранки. Хоч це забирає у неї багато часу. А вона встигає і успішно навчатись, старанно готуючись до семінарів, і підібрати сценарій для наступного дитячого свята.

...Ліне повільна музика. Три хлопці — і знов у колі дівчатка й хлопчики, ще і ще раз повторюють танок.

А ось хореографічна сценка «Ріпка»: білявий Петрусь, одягнений в плетені ликачі і вишивану сорочку, голубоока Оксанка зображує бабку, а Оленка — дочку...

Коротка перерва. Галя продовжує розповідь:

— Вони самі готували костюми, фарбували матеріал, вирізали і склеювали ріпку, маски собачки, мишки...

— Діти! Коли думаєш про них, — говорить Галина, — то уявляєш їх, як ніжну квітку троянди, на якій виблискують краплі роси... Яка ніжність і обережність потрібні для того, щоб зірвавши квітку, затримати крапельки!

Така ж обережність потрібна і їй в кожен хвилину. Вихователь повинен навчити дітей не лише слухати, а й осмислювати те, що почули і побачили, уміти дати можливість подумати, пофантазувати...

Вже закінчилася репетиція, діти захопилися новим заняттям: приготуванням подарунків своїм мамам. Ганнуся і Петрусь з різнокольорового паперу вирізають стрічки для килима, а Андрійко ліпить зайчика з букетом квітів.

Зміна закінчилася. Розмову продовжили по дорозі до університету. Чимало ще розповіла мені Галя: про роботу, навчання, своїх вихованців, труднощі. В її групі 33 хлопчиків і дівчаток. 33 характери, 33 індивідуальності. Буває по-різному.

Ось, наприклад, посміхається Галя, якось за Оксаною не прийшли батьки. Вітальня, в якій гралися малюки, опустіла. Дівчинка засумувала і невдовзі розплакалась, благаяючи відвести до мами. Довелось вести дівчинку. Виявилось, що батьки не повернулися ще з роботи. Понад дві години гуляли.

Та це нічого, що Галина втратила стільки часу, головне — дівчинка не плакала і була задоволена. І таких випадків у Галі чимало. Робота вихователя вимагає багато часу, дуже часто доводиться віддавати свої вільні хвилини. Та це не заважає їй бути в театрах, кіно, вчити дітей і навчатись.

Вона — вихователь, а це значить, що повинна все вміти і скрізь встигати.

Л. РЯБУХА.

З дзвінками весняними струмками і щебетанням пташок, теплим промінням сонця і весняними квітами йде до нас перше весняне свято.

Я хочу розповісти сьогодні про дівчат, які переважно більшість свого часу віддають громадській роботі. Їх можна зустріти у кімнаті комсомольського бюро, в спортивному залі, на сцені студентського клубу. Вони віддають всі сили для того, щоб комсомольське життя на факультеті стало цікавішим, змістовнішим, цілеспрямованим.

Недавно на партійних зборах факультету студентка V курсу Таня Рижило одноостаню була прийнята в члени КПРС. Цій події передувала багаторічна напружена громадська робота, від-

леву. Вона була членом комсомольського бюро курсу, секретарем комсомольського бюро курсу, заступником секретаря бюро факультету по ідеологічній роботі. Їй властиві глибокий оптимізм, невичерпна енергія, ентузіазм. Вона часто бралася за доручення, від успішного виконання яких залежала вся робота комсомольського бюро факультету, із честю виходила з будь-якого становища.

Вже на протязі трьох років у комсомольському бюро факультету організаційною роботою, беззмінно керує Олена Міхо.

Вміння швидко зорієнтуватися у будь-якій ситуації, знання людей допомагають їй у цьому. Олена — кандидат в майстри спорту СРСР зі стрільби із лука, від-

Наташі Стефановій доручили нелегку ділянку нашої комсомольської роботи — інтернаціональний сектор.

Коли я говорив, що у нас на факультеті не все гаразд із самодіяльністю, то не мав на увазі, що у нас нема виконавців. Яскравий доказ цьому — Таня Путро. Вона живе танцем. І це не перебільшення. В танці вона ніби перероджується. У ній поєднуються пластичність і елегантність рухів, витонченість і бадьорість. Таня не тільки сама танцює, але і заохочує до танцю подруг, однокурсниць, надає значну допомогу у підготовці до огляду самодіяльності.

Я ще нічого не сказав про наймолодших — першокурсників. Сім'я цих нестримних, повних

РОЗПОВІДАТИ МОЖНА БЕЗ КІНЦЯ

мінне навчання. Вже другий рік Таня обирається секретарем комсомольського бюро сьогоднішнього п'ятого курсу. Вона — член збірної університету зі стрільби з лука, першорозрядниця.

Важко знайти на п'ятому курсі комсомольця, який би не сказав вам багато теплих слів про Таню.

Можливо, ви зустрічалися на тому ж п'ятому курсі зі стрункою, невеличкою на зріст, симпатичною дівчиною. Це Світлана Побиванець. Якщо вам скажуть, що вона займається спортом, ви, напевне, не здивуетесь, адже її неважко уявити на гімнастичному килимі чи на водній гладі басейна, на брусах, чи за тенісним столом. Але і найбагатша уява не здатна на те, щоб побачити Світлану на баскетбольному майданчику. Саме ця дівчина зробила дуже багато для наших баскетбольної і гандбольної команд.

До людей, яких називають комсомольськими активістами, можна віднести і Тamarу Шепе-

мінниця навчання. Вона мріє у цьому році виконати норматив майстра спорту СРСР.

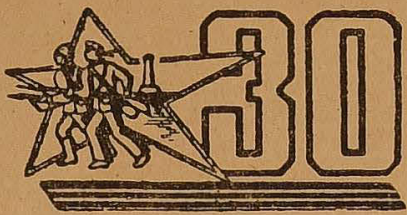
Погано це на факультеті із художньою самодіяльністю. У минулому році було зроблено відчайдушну спробу вирватися із тента останнього місяця, але... не вийшло. Я пригадую звітний концерт, перед очима пропливає номер за номером. І конференсье — першокурсниця Наталка Андреева намагається все це розрізнити, зібране з окремих частин з'єднати в єдину чітку композицію. Не все вдається, і на обличчі дівчини з'являється ледь помітний рум'янець. Але це хвилинна розгубленість, і вона починає читати вірші. Зал завмирає, кожен глядач стає ніби свідком подій. Ось затихло, розчинилося у просторі залу останнє слово, але в залі тиша, ніхто не наважується першим заплодувати, щоб не порушити роздумів, які охопили кожного присутнього. Єдине слово, яке можна було сказати Наташі у цей вечір — «Мо-ло-дець!».

енергії людей немала — понад 100 чоловік. Керує комсомольською роботою на курсі Олександра Корчинська. На першому курсі стало традицією — доручену справу виконувати якісно, до кінця. Чимало роль у народженні традиції зіграли Бабіць, Вознюк, Казакова.

Моя розповідь може бути нескінченною. Заслужують окремих статей і Олена Ковальчук, і Галина Павленко, і Світлана Качан, і багато-багато інших. Варто написати і про викладачів Н. Г. Пушек, В. Г. Зарембу і З. В. Єфіменко — всіх не перелічиш. Душею факультету є Г. В. Ахмерова, яка тут працює майже два десятиліття. Її знають, пригадують з вдячністю багато поколінь студентів.

У переддень 8 Березня хочеться від усього серця поздоровити наших чудових жінок, побажати їм щастя, нових успіхів, нових перемог.

О. ДЕМ'ЯНЧУК,
секретар комсомольського бюро фізфаку.

ХРОНІКА ПЕРЕМОГИ

На всіх фронтах радянські війська успішно громили німецько-фашистські полки й дивізії: 2-й Білоруський фронт наступав у напрямку на Кеслін; війська 1-го Білоруського фронту, включившись у Східно-Померанську наступальну операцію, в тісній взаємодії із військами 2-го Білоруського фронту перейшли в наступ у напрямку на Кольберг і Голлов. 1-ша гвардійська танкова армія 1-го Білоруського фронту розсікла оборону 3-ї танкової армії противника і вишла в район Грос-Раддов. Активно діяла 1-ша армія Війська Польського в районі Польцина.

Війська 2-го Українського фронту вели бої в Чехословаччині на захід від міста Лученець.

Війська 3-го Українського фронту розпочали Балатонську операцію. В бою поблизу озера Балатон 7-го березня гвардії сержант О. Смишляев з 1288-го стрілецького полку підірвав танк ворога й загинув смертю героя.

7-го березня опубліковано постанову ЦК ВКП(б) «Про Міжнародний жіночий день 8 Березня». Відзначаючи роль радянських жінок у Великій Вітчизняній війні, ЦК ВКП(б)

БЕРЕЗЕНЬ 1945-го

висловив увенченість в тому, що своїми новими подвигами в тилу й на фронті вони наблизять час нашої остаточної перемоги. А 8-го березня було опубліковане повідомлення, що на 1-ше лютого 1945 року Президія Верховної Ради СРСР нагородила орденами й медалями 72196 жінок-воїнів Червоної Армії, 44 з них присвоєно звання Героя Радянського Союзу. За всі роки війни звання Героя Радянського Союзу удостоєно 91 жінка, серед них — 29 льотчиць.

Указом Президії Верховної Ради від 6 березня командир 47-го штурмового авіаполку військовоповітряних сил Червонопрапорного Балтійського флоту Герой Радянського Союзу гвардії підполковник М. Степанян нагороджений другою медаллю «Золота Зірка» (звання Героя Радянського Союзу М. Степаняну присвоєно 23 жовтня 1942 року.

ДВАДЦЯТА ДІВОЧА ВЕСНА

20 червня 1941 р. був випускний вечір. Вручили свідоцтва про закінчення фельдшерського училища. Чимало було радості, планів на майбутнє, а найбільша мрія — вступити до медінституту, стати лікарем.

Але не минуло й двох діб, як репродуктори всього Радянського Союзу об'явили війну. До 16-річної дівчини-комсомолки ще не зовсім доходило це страшне слово. А 23 червня вона добровільно уже їхала з танковою частиною на фронт.

Коли підїжджали до ст. Єльня, ешелон почали бомбардувати. Налетіли 68 фашистських літаків. Спочатку розбомбили залізничний шлях поробуму, а потім позаду состава. Загорілося бага-

то вагонів, з'явилися перші поранені і вбиті.

У молодого воєнфельдшера ще не було ніякого досвіду. Але з усіх боків кликали поранені бійці, солдати, їм необхідно було надати швидку допомогу. І дівчина, не задумуючись, кинулась до них. Вона несла велику санітарну сумку, що була їй не під силу.

Та найголовніше — вона, здавалось, не почувала страху від грохоту вибухів.

Після того, як бомбардувальники полетіли, вона ще довго повзала по чорній обгорілій землі і збирала поранених, обтираючи на щоках слези і відчуваючи страшне втому.

Вечері залишки їх ешелону

почали просуватись до фронту, а дівчина йшла поруч з повозками, заспокоювала важкопоранених бійців.

Діставшись до населеного пункту, здавши поранених у медсанбат, частина залишилась чекати техніку. Одержали танки, підійшли ближче до фронту, і ось настала їх черга брати участь у боях. Разом з бійцями-танкістами була й дівчина-воєнфельдшер. Потім вона була поранена, але це уже в 1942 році. Після госпітально знову повернулася до своїх танкістів. Тепер вона вже стала дорослішою і змушненою, хоча на вид була дуже тендітною.

Їх окремому танковому батальйону доводилося брати участь у багатьох боях. Поповнювалась

техніка, приходили нові танкісти, чимало їх не раз відзначало командування у наказах подяками, а бійців — нагородами, в тому числі й «свою медицину», як ласкаво називали дівчину танкісти.

У 1943 році після важкого поранення дівчина не повернулася у танкову частину. Вона попала до артилеристів, а потім пішла до розвідників.

Ці люди справді не знали страху. Їх невелика група ніколи не приходила без «язика». Після їх вилазок фашисти часто не доруховувались як мінімум ще десятка солдатів. Та не завжди удача супроводжувала розвідників. Одного разу одержавши завдання, пішли в тил ворога за «язиком». Завдання командування вони ви-

конали, але дуже дорогою ціною. Загинув командир, старший лейтенант В. Глазунов.

Важко втратити бойових друзів. А скільки їх залишилось на полях битв...

І ось прийшов 1944-й, а за ним і 1945 рік. Позаду залишились Сталінград, Курська дуга, Корсунь - Шевченківський котел, потім — Польща, Німеччина, нарешті — довгожданий день Перемоги. Яка радість!

І в салют Перемоги, яким відзначили цю звістку бійці, вплились і постріли дівчини-воєнфельдшера, яка зустріла на фронті свою двадцятку весну... Цією дівчиною була я.

Т. КОРОТКОВА,
колишній воєнфельдшер, нині старший бухгалтер будівельної групи.

САРІТА

(Продовження. Початок на 1-й і 2-й стор.).

гандисти. О, якби вони змогли підслухати ці розмови! Вони почули б багато ненависних слів. І ім'я, яке викликає шаленість і трепет — Ленін. Вони почули б розмову про робітників революційної Росії, які вперше в світі скинули ненависне ярмо хазяїв і будуть нове життя.

Нерідко на цих сходках бувала людина, яку вони слухали з особливою увагою. Якесь незвичайна сила йшла від нього — Луїс Еміліо Рекобаррен умів говорити ясно, сміливо і за це його любили робітники. А Рекобаррен в свою чергу вмів цінувати дружбу і вірність справі. Він давно відзначив серед гуртківців серйозного Константино Агілера. І коли у 1922 році окремі групи об'єднувалися в комуністичну партію і в подальшому в підпіллі, у роки гострих класових виступів її засновник і перший керівник переконував, що в особі Константино і його матері, яка завжди брала участь у сходках, він знайшов надійних товаришів по боротьбі.

Товариш Константино залишився вірним справі до кінця свого життя. Разом з партією пройшов він всі труднощі, вистояв, коли у 1947 році радикал Віделья, ставши президентом, зрадив інтереси простих робітників і спрямував на комуністів страшні репресії. Тоді кращі люди країни опинилися на каторзі — на рудниках Піссауа. Рік каторги не зломив волю Константино Агілера. Але серце не витримало...

Так Саріта рано втратила батька, а сім'я — опору. Дружині відомого комуніста важко було знайти роботу там, де хазяї добре знали чоловіка. Довелося виїхати, поселитися в невеличкому містечку неподалік від Сантьяго, вчитися на медсестру, щоб заробляти на життя, навчання і виховання дітей. А поки-що працювала у магазині.

Репресії проти комуністів продовжувалися. Чи могла вона стояти осторожно? Треба було допомогти товаришам критися від переслідувань. Але як це зробити? Нарешті придумали. Олію в магазин привозили у великих діжках. Потім порожню тару відправляли у місто. А якщо використати діжки для перевозки людей? Спробували — вдалося.

Так було врятовано багато товаришів, соратників і продовжувачів справи Константино.

І ще дещо змогла зробити дружина комуніста для партії: виховати своїх дітей вірними справі батька.

А втім, це вже не таке далеке минуле. Це вже

ПЕРФЕКТ

В ньому головна діюча особа — студентка технічного університету Сантьяго. Тендітна, невисока дівчина з прекрасними чорними очима, улюблениця батька Сара Агілера — активістка комуністичної спілки молоді, принциповий суворий товариш.

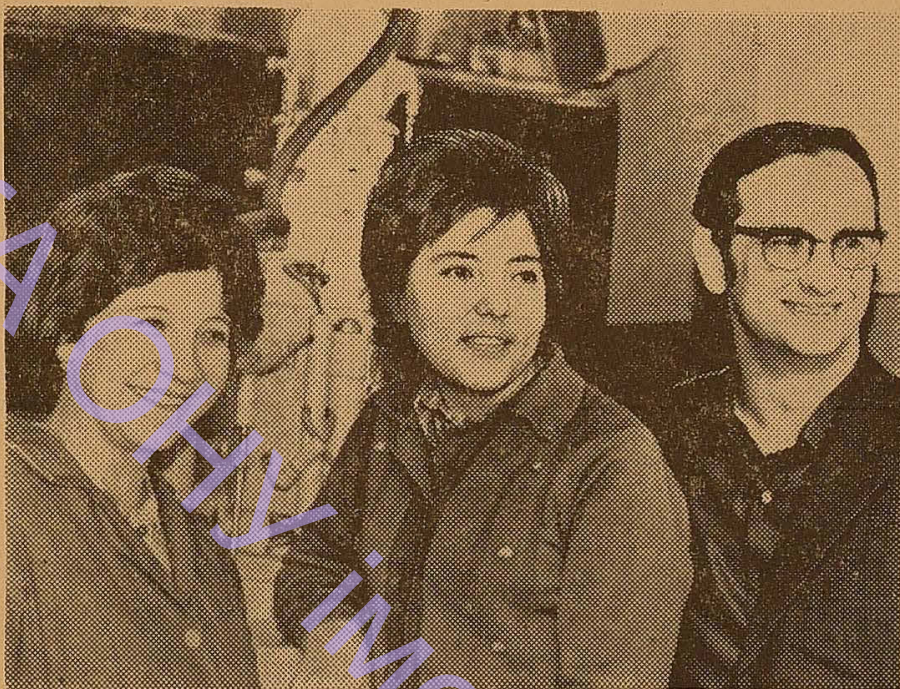
Ще під час навчання почала працювати. Викладала в школі математику. Важко було вчитися і працювати. А ще важче бути у постійному напруженні, остерігатись начальства, директора — вірного охоронця інтересів багатіїв. Тому що не тільки математику викладала своїм учням молода вчителька.

Результати її уроків виявилися швидко: одного разу на стіні класу, в якому вона вчила дітей математиці, з'явився портрет Че Гевари. Що ж, учні зрозуміли її «математику», але не знали, скільки неприємностей принесли своїй вчительці цим зухвалим проступком.

Зрозуміло, виник скандал. Їй недвозначно натякнули — або йдіть самі, або... Вона обрала друге. І перемогла, директор змушений був поступитись. А їй довелося дати обідянку, що вона буде викладати тільки математику...

А потім прийшла перемога прогресивного фронту Національної єдності, час народного президента Чілі — Сальвадора Альєнде. Вітер свободи ввірвався на вулиці Сантьяго, всюди звучали пісні Віктора Харі. Народ твердо вирішив ніколи не повертатися до темного минулого. Скільки радісно захоплюючого бачила столиця в ці дні. Скільки щасливих хвилини пережили пригнічені багаторічним ярмом робітничі квартали. Подумати тільки: Генеральний секретар компартії Чілі став міністром уряду!

...Вона бачила цю людину багато разів. Кожний раз, коли у комуністичну спілку молоді приймали поповнення, керівники столичного філіалу спілки запро-

Саріта завоювала серця студентів, викладачів, співробітників нашого університету. В неї було не просто багато друзів. Їх у неї було більше, ніж у будь-якої людини, навіть такої, яка дуже легко «сходиться» з людьми.

Чудові людські відносини встановилися у Сарі Агілери з працівниками, асистентами, аспірантами кафедри напівпровідників, інституту фізики, лабораторії.

На фото — Саріта з друзями в лабораторії.

шували Луїса Корвалана. І вона не пропустила жодної зустрічі з вождем комуністів. Генеральний секретар знав також, що Саріта — дочка Константино Агілера, соратника Рекобаррена, часто розпитував про сім'ю.

— Це на диво проста і чарівна людина, — говорить Саріта. — Він вже будучи міністром запросто приходив у робітничі квартали, цікавився найдрібнішими подробицями життя робітників. Люди широким розкривають йому свої серця, тому що бачать в ньому справжнього друга.

Його зупиняли на вулиці, звертались до нього як до свого товариша. І з усіма він був сердечним, простим й чуйним.

(Коли Саріта говорить про Луїса Корвалана, в її очах спалахують іскорки, біль і рішучість. І раптом розумієш, чого це її, цієї миловидної дівчини з прекрасною посмішкою, побоювалися директор школи, дехто з університетського керівництва, всі, кому її переконання заважали спокійно спати).

Вона з малих літ, коли чула розповіді про батька, про його товаришів, про їх боротьбу за щастя народу, мріяла коли-не-

будь поїхати в країну, де господарі життя — робітники і селяни, у країну — казку. О, як вона слухала розповіді тих, кому пощастило хоч раз, хоч на короткий час відвідати країну Леніна!

І ось — яке щастя! — її мрія стала явною. Після закінчення університету її направляють в аспірантуру до Радянського Союзу, в Одеський держуніверситет.

Спочатку було важко. Вивчити за рік російську мову так, щоб можна було вільно спілкуватися з товаришами по роботі, розуміти все, щоб без сторонньої допомоги вивчати літературу, — завдання важке. Але поруч стільки друзів. Ім'я її країни — Чілі — стало паролем дружби, симпатії.

Саріта справилася з програмою-мінімумом. Почалися експерименти, з головою поринула в роботу. А коли вже прояснилися контури кандидатської дисертації, прийшли гіркі вісті. На Чілі спустилася ніч фашизму.

А. КУЗЬМІН.

(Закінчення у наступному номері)

ДУЖЕ РАДІ ЗУСТРІЧІ З КНИГАМИ

Величезні кімнати, заставлені стелажми. У бібліотеці, де книги лежать рядами на полицях, завжди тихо. Скільки книг! Хочеться кожен взяти в руки, до кожної доторкнутися. Здається, якщо уважно прислухатись, книги заговорять з тобою.

Робочий день ще не розпочався. Ще не прийшли читачі, а книги вже готові до зустрічі з ними. Читальний зал і фонд бібліотеки розділяють звичайнісінькі двері. Зараз ми, першокурсники, відкривемо ці двері і потрапимо у сховище книг...

З нами дуже цікава людина — «наш гід», як зовсім ми поважно Ольгу Юдівну Ноткіну. Вона розповіла нам про історію створення наукової бібліотеки університету, про свою роботу. І коли ми запитали, що значить для неї її професія, вона відповіла, що найприємніше для неї — це можливість надати допомогу людині у пізнанні нею книг, які зберігають неситиму людську думку, що дійшла до нас крізь віки. Що й говорити, ми були раді зустрічі з людиною, яка вміє любити, розуміти книги і передавати що любов, це вміння нам, студентам.

...Сьогодні звичайний день. Але виходиш із бібліотеки з почуттям якогось піднесення. Дивись на обличчя товаришів — серед них нема байдужих. Знову і знову ми будемо повертатися сюди, приходити за книгами. Мабуть, не забудеться ця перша зустріч перше знайомство, перші враження... І за це наша подяка людині, яка познайомила нас ближче з книгою.

Н. ХОРОШЕЛОВА,
студентка I курсу філфаку.

КРАСА ПРАЦІ

РЕКТОРАТ, ПАРТКОМ, КОМІТЕТ ЛКСМУ,
ПРОФКОМ ТА СТУДЕНТСЬКИЙ КЛУБ ОГОЛО-
ШУЮТЬ

ОГЛЯД-КОНКУРС

КУЛЬТУРНО-МАСОВОЇ РОБОТИ ТА ХУДОЖ-
НЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ ФАКУЛЬТЕТІВ
УНІВЕРСИТЕТУ.

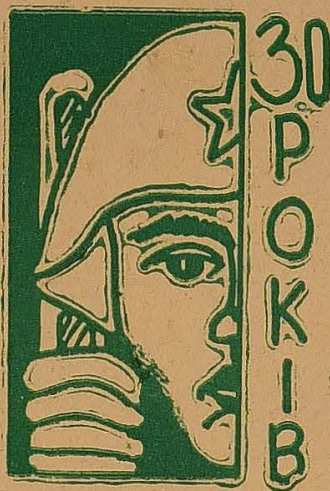
ОГЛЯД-КОНКУРС ПРОХОДИТИМЕ

з 10 березня по 10 квітня

ВІН МАЄ ВІЯВИТИ СТАН КУЛЬТУРНО-МА-
СОВОЇ РОБОТИ НА ФАКУЛЬТЕТАХ, ОРГАНІ-
ЗАЦІЙНОЇ ЗДАТНОСТІ СТУДЕНТІВ ТА ЗРО-
СТАННЯ МАЙСТЕРНОСТІ ОКРЕМИХ ВИКО-
НАВЦІВ І ВИКОНАВСЬКИХ АНСАМБЛІВ.

КОНКУРСНІ КОНЦЕРТИ ПОКАЗУЮТЬ У ВЕ-
ЛИКОМУ АКТОВОМУ ЗАЛІ УНІВЕРСИТЕТУ
З 20 ПО 25 БЕРЕЗНЯ.

НАЗУСТРІЧ
30-РІЧЧЮ ПЕРЕМОГИ
РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ
У ВЕЛИКІЙ
ВІТЧИЗНЯНІЙ
ВІЙНІ

ПРАЦЮЄ КЛУБ

ПРО СУЧАСНЕ І МИНУЛЕ

Два свята, які слідуєть одне за одним, особливо знаменні для радянського народу і для всього світу. Ці свята — День Радянської Армії і Військово-Морського Флоту та 8 Березня. Адже цього року ми святкуємо 30-річчя Перемоги, звільнення від фашистської навали. Крім того, 1975-й — Міжнародний жіночий рік. Ми, молоді, безмежно поважаємо старше покоління за їх славні діла, але нам важко уявити собі в певній мірі воєнне і трудове минуле нашої країни. Тому нашому поколінню необхідні і корисні зустрічі з ветеранами війни і праці. Зважаючи на це, керівники кафедр органічної хімії запросили на чергове засідання клубу «Катенан» представника прикордонників Василя Іва-

новича Андреева та завідувачу кафедрою політекономії ОІМФа доктора історичних наук професора Олександру Володимирівну Архангельську.

Зустріч була цікавою. Василь Іванович докладно, з використанням прикладів, захоплюючих подорожі, розповів про життя прикордонників.

О. В. Архангельська під час війни була штурманом 46-го гвардійського Таманського полку легких бомбардувальників. З виду навіть непримітна, ця жінка зачарувала присутніх. Сидиш, слухаєш — і начебто присутній там, у Москві, серед великої кількості жінок і дівчат, які намагаються будь-яким засобом потрапити на фронт, довести своє

право із зброєю у руках захищати Вітчизну.

Олександра Володимирівна розповіла про бої, в яких вона брала участь, про бойових товаришів. І разом з оповідачкою ми почували і великий біль бійців, які втрачали бойових друзів, і сум дівчат, мрії яких не здійснювалися, і радість подальшого трудового життя, сімейного щастя, радість матері трьох дітей. Потім всі півголосом співали пісні часу війни.

Розходилися тихо, не хотілося порушувати те чудове почуття причетності до великих подій у житті народу, яке оволоділо всіма, хто прийшов на засідання клубу.

П. КОДАЧЕНКО,
студент I курсу фізфаку.

БЕЗ ПЕРЕКЛАДІВ

У нашій групі багато хороших студентів, справжніх друзів, які в будь-який момент готові допомогти один одному — в навчанні, роботі, відпочинку, зробити студентське життя ще кра-

шим, ще цікавішим. Ці слова по праву можна віднести до студенток із Болгарської Народної Республіки: Олени Захарової, Діани Тевекелієвої і Маргарити Мамарової.

Головне завдання студента — добре навчатися. І ці дівчатка з честю його виконують. Вони відмінно вчать, постійно готуються до лекцій і практичних занять, беруть активну участь в роботі семінарів, наукових студентських конференцій, їх відповіді, виступи, доповіді завжди глибокі і змістовні. А незрозумілий якийсь термін чи слово (хоча дівчатка майже вільно володіють

російською) — на допомогу приходить кожен із групи, курсу. Та що там говорити, якби ми навіть зустрілись вперше, то мабуть обійшлися б без перекладачів — адже наші мови споріднені!

Разом у навчанні, разом в роботі і відпочинку, Олена, Маргарита, Діана разом з нами працюють і відпочивають. Вони активно беруть участь у суботниках і недільниках на курсі, відпочивають на вечорах.

Чимало теплих, ласкавих слів хочеться сказати нашим болгарським друзям, особливо напередодні Дня 8 Березня.

О. СТРУЧКОВСЬКИЙ,
староста I групи III курсу юрфаку.

СЛІДСТВО ВЕДУТЬ ВИПУСКНИКИ ОДУ

Переривистий дзвінок чорного — внутрішнього — телефону раптово прорізав тишу кабінету. Швидким рухом, немаче чекаючи на дзвінок, дівчина, що сиділа за столом, підняла трубку.

— Слідчий Кашепарова. Слухаючи співрозмовника, вона вільною рукою присунула до себе аркуш паперу і стала щось швидко записувати.

— Дякую, Анатолію Емануїловичу. Це буде дуже в нагоді до завтрашньої очної ставки. Так, як призначила її на 10.30. До побачення.

Щось клацнуло в трубці і почувалися короткі гудки. Дівчина поклатла трубку. Хвилину сиділа, перечитуючи записане. Дзвонив заступник начальника відділу карного розшуку УВС міськвиконкому капітан міліції А. Е. Ляховецький. Працівники карного розшуку знайшли ще одного свідка по кримінальній справі, яку вона вела. Свідчення цієї людини повинні багато-що дати для встановлення істини по справі, для успішного вирішення ряду питань, що виникли під час слідства.

Наталія Кашепарова (так звали слідчого) дістала із сейфу

товсту папку з написом «Кримінальна справа по обвинуваченому...» і ще раз перегорнула її, відновлюючи в пам'яті події...

...Влітку минулого року в органи міліції від жителів одного з районів міста стали поступати заяви про квартирні крадіжки. Розкрадалися гроші, дорожці цінності, цінні речі. Крадіжки здійснювалися вдень і вночі, відчувалося, що діє досвідчена і спритна зграя. Зухвальство і цинізм дій викликали обурення. На допомогу місцевому райвідділу негайно виділили оперативну групу УВС. Протягом наступних трьох тижнів крадіжки раптом припинилися. Висунута версія про те, що діяла група заїзжих «гастролерів», здається, втілювалася в реальність. Її підкріпило і повідомлення з Харкова, де за ці самі три останні тижні зареєстровано серію аналогічних квартирних крадіжок в одному з нових мікрорайонів міста. Новий район — люди мало знають один одного, і тому злочинці могли не боятися, що хто-небудь запідозрить їх. Але разом з цим тут, в Одесі, вирішили спостереження «ще тиждень-другий», як висловилися працівники карного розшуку, не

СПРАВА №...

знямати...

І це виявилось не марним. Через кілька днів, при спробі пограбування квартири, були затримані двоє молодих хлопців. Зміст кишень — зв'язки ключів, відмички — не залишали сумніву у «роді діяльності» їх господарів.

Після недовгих упирань затримані назвали імена своїх співників і посібників.

Вести слідство по цій справі було доручено молодому, який тільки-но закінчив юридичний факультет Одеського державного університету і працював в УВС міста всього місяць, слідчому Наталі Василівні Кашепаровій.

Згадавши про те, як вона підписала постанову про прийняття справи до свого провадження, Наталія посміхнулася. «Прийняти-то прийняла, а ось з чого почати? Хоча і розслідувала вже кілька справ під час переддипломної практики в Іллічівському РВВС, але то все були дрібні справи — аліменти, кишенькові крадіжки. А тут...»

У ході попереднього слідства виявилось, що крадіжки в Харкові — справа рук цієї зграї.

Н. Малашли і В. Маврова. І ким би вони не були — старостами на поверсі, членами санітарного сектора чи дозорцями «Комсомольського прожектора» — завжди сумлінно виконують свої обов'язки.

Забезпечити студентів свіжою газетою, зробити підбірку новинок літератури для виставки, провести лекцію чи політінформацію — ось далеко не повний перелік обов'язків членів ідеологічного сектора Л. Лук'яненко і Г. Чупиніної. І за це ім — наша подяка.

А як не згадати теплим словом наших старост М. Волкову, Н. Зайко, А. Болотенко, Ж. Кирпан, Л. Рудакову, Т. Паладі! Це первинна ланка в нашому активі, невтомні трудівниці, на яких лежать турботи про чистоту і охайність, затишок на поверхах і в кімнатах.

На мою думку, саме в праці чи не найкраще пізнається людина, саме тут яскраво проявляються кращі її якості і здібності. У О. Герцена є таке визначення: «Краса праці». І сьогодні, розповідаючи про наших дівчат-активісток, на цю рису — я і звернув особливу увагу. Спасибі вам, дівчата, за працю! Із святом!

А. МЕДИНЦЕВ,
голова студради гуртожитку № 4.

ПЕРЕМОЖЦІВ ЧЕКАЮТЬ НАГОРОДИ

Керуючись Положенням про першість СРСР з багатоборства комплексу ГПО на приз газети «Комсомольская правда», комітет комсомолу і правління спортклубу університету **ОГОЛОШУЮТЬ ОГЛЯД-КОНКУРС** на кращу організацію роботи по комплексу ГПО на першому етапі змагань.

Змагання з нормативів комплексу ГПО проходять у кожній академічній групі. У ході змагань визначаються найсильніші значкести ГПО і кращі групи, курси, факультети.

ПЕРЕМОЖЦІ ЗМАГАНЬ ВИЗНАЧАЮТЬСЯ ПО ТРЬОХ ПОКАЗНИКАХ:

**МАСОВІСТЬ;
ВИКОНАННЯ НОРМАТИВНИХ ВИМОГ КОМПЛЕКСУ;
СПОРТИВНІ ПОКАЗНИКИ.**

При підведенні підсумків з перших двох пунктів враховується відношення кількості тих, хто взяв участь у змаганнях і тих, хто склав норми, до загального числа студентів.

У змаганнях беруть участь всі студенти, які допущені за станом здоров'я до складання норм комплексу ГПО.

Підсумки огляду-конкурсу підбиваються 15 квітня. Академічні групи, курси, факультети, які досягли кращих результатів у огляді-конкурсі, нагороджуються випелами комітету комсомолу, спортклубу університету.

КОМІТЕТ КОМСОМОЛУ
ПРАВЛІННЯ СПОРТКЛУБУ.

Густаво Адольф БЕККЕР

Не говорите, что иссяк источник,
Что не о чем уже писать,
Что ныне обреченной лире
На веки суждено молчать.
Лишь могут онеметь поэты.
Стихи же будут возникать.
Пока зажженный поцелуем
Луч света будет трепетать,
Пока разорванные тучи
В закате будут польхатъ
И солнце яростным багрянцем
Пока их будет обжигать;
Пока дурманом ароматов
Нас ветер будет опьянять.
Пока весну ждут с нетерпеньем —

Не может лира замолчать.
Пока наука не сумеет
Открыть источник бытия,
Пучина моря, бездна неба
Недосягаема пока;
И человечество планеты
Куда идет, не будет знать,
И если есть на свете тайны —
Не может лира замолчать.
Пока в душе бушует радость,
Хотя уста еще молчат;
Пока глаза сухие плачут
Без слез зовут, горят, кричат.
Пока сражаются продолжает
Без разума, сердце, воля,
Живут еще надежды —
Не может лира замолчать.
Пока глаза в глаза смотрящие
Друг друга будут отражать.
Пока уста к устах молящим,
Здыхая, будут припадать,
И двое, слившись в поцелуе,
Себя единым ощущать.
И будет хоть одна любимая —
Не сможет лира замолчать.
Перевод с исп. студентки ф-та
РГФ О. ИГИНОЙ.